

HỒI 50

SINH TỬ NHẤT CHƯỜNG

Triển Bạch cũng lập tức giờ Thiên Phật giáng ma chưởng ra nghênh địch!

Ngay lúc đó Cừu Như Hải và Phật Ân pháp sư cũng giờ tuyệt thế công phu ra vây công Triển Bạch.

Một trường ác đấu bắt đầu khai diễn, chưởng chỉ lướt qua, phong vân biến sắc, bụi cuốn mù trời, không còn nhìn rõ bốn người trong trường đấu nữa, chỉ thấy mấy bóng đen mờ ảo như u linh đan xen vào nhau trong bụi mù.

Thoắt cái Triển Bạch cùng Tam Sát đã trao đổi trên năm mươi hiệp.

Thân pháp của bốn người càng lúc càng nhanh, chưởng kinh càng lúc càng mãnh liệt, thỉnh thoảng lại nghe chưởng phong chạm nhau phát ra những tiếng nổ nghiêng trời lệch đất, chỉ phong rít gió, chưởng phong âm âm, vũ trụ tối đi như đến ngay tận thế.

Những người đứng quan chiến xung quanh bị chưởng kinh đẩy dạt ra ngoài bốn, năm trượng, đèn đuốc trên tường bao quanh luyện võ trường chao đảo, một số tắt phụt đi càng làm đấu trường mang nặng sát khí.

Bốn người giao đấu trên hai trăm hiệp, đang đánh nhanh như gió lốc, bỗng chuyển sang di chuyển chậm chạp. Trên đầu người nào cũng xuất hiện một vầng khí trắng, lúc đầu còn nhạt sau đậm đặc, dần thành những cụm mây. Mỗi lần chỉ chưởng xuất ra công trúng mục tiêu đều tạo nên những hố sâu hoắm trên mặt đất cứng làm cho cát bụi tung lên mù mịt.

Lãnh Diễm Hồng tính tình nóng nảy bình sinh muy rất ít khi gặp đối thủ, thường ngày từng cuồng ngạo tuyên bố, kẻ nào có thể đở nổi ba chiêu của muy mà còn sống thì muy sẽ tha mạng, nhưng từ trước đến giờ ít ai giao thủ với muy mà còn sống sót.

Giờ Tam Sát hợp công, trên hai trăm chiêu vẫn chưa đả bại một thiếu niên khiến muy đã không còn nhẫn nại được nữa. Miệng muy không ngớt kêu lên những tiếng quái dị, vận hết sức hình sinh thì triển ba chiêu Suu hồn chỉ hòng đả thương Triển Bạch.

Triển Bạch đánh lâu không đả thương được đối phương, tính kiêu ngạo của tuổi trẻ cũng nổi dậy, vừa khéo Lãnh Diễm Hồng liên hoàn tấn công ba chỉ, chàng lập tức thi triển Thiên Hoán phiêu phong bộ thân hình bốc cao lên không trung, từ trên cao một chiêu "Phật Quang phổ chiếu nhằm đầu Lãnh Diễm Hồng giáng xuống.

Lãnh Diễm Hồng xuất chiêu quá mạnh, nên thu thế không kịp, tránh né hơi chậm một chút bị chưởng phong quét trúng. Muy lập tức cảm thấy tê dại nửa

người, tiếp đó là cảm giác đau thấu cốt, không ngăn được rú lên một tiếng thê thảm, thối lui năm, sáu bước, lùi khỏi vòng chiến!

Cũng may mà chỉ bị chưởng phong quét trúng, nếu trúng phải chưởng chắc là mạng mụ đã tiêu rồi. Phật Ấn pháp sư thấy Lãnh Diễm Hồng thọ thương, lập tức ngồi thụp xuống, miệng kêu lên hai tiếng "Ngoạp! Ngoạp!" song chưởng nhằm hậu tâm Triển Bạch phóng tới.

Triển Bạch một chưởng đắc thủ, đẩy lui được Lãnh Diễm Hồng nhưng sau lưng đã nghe kinh phong xé gió, biết có người ám kích, Thiên Phật giáng ma chưởng vận đủ mười thành công lực, đánh ngược về phía sau!

"Ầm!" một tiếng như sơn băng địa liệt, trong đám cát bụi mù mịt, nhân hình Phật Ấn pháp sư như quả bóng bật vào tường văng tuốt ra khỏi vòng chiến...

Triển Bạch liên tiếp đã thương nhị sát, chiến thắng đã ở trong tầm tay, đặc biệt một chưởng vừa đã thương Lãnh Diễm Hồng, không cần dừng lại để đổi chân khí đã phản chưởng đã thương Phật Ấn pháp sư, thân pháp ảo diệu, chiêu thức tinh kỳ. Công lực hùng hậu, khiến những người bên ngoài bất phân là bạn hay địch đều lớn tiếng tán thưởng.

Nhưng mọi người vừa hô dứt đã nghe một tiếng nổ như sấm sét, các ngọn đuốc đốt lại chực tắt, chờ khi các ngọn đuốc cháy sáng trở lại, cát bụi tan bớt, nhìn lại thì thấy Triển Bạch mặt trắng như tờ giấy, bên khóe mép hiện hai vệt máu tươi.

Những người mong cho Triển Bạch thắng đồng buột miệng kêu lên kinh hãi.

Trong khi đó Cừ Như Hải mắt trợn ngược, râu tóc sừng cả lên. Lão tử từ giờ song chưởng lên, cười lớn nói:

- Tam Sát bị thương hết hai người, nhưng một chưởng này sẽ lấy mạng tiểu ca ngươi...

Triển Bạch hai chưởng liên tiếp đã thương nhị sát nhưng đến chưởng thứ ba đã phải thọ nội thương dưới chưởng của Cừ Như Hải, nhưng chàng vẫn không chút khiếp sợ, ngẩng cao đầu nói:

- Chưa hẳn? Hai ta công lực thế nào các hạ và tại hạ đều biết rất rõ, một chưởng này chưa biết ai sẽ thắng ai sẽ bại!

Cừ Như Hải cười lớn:

- Đừng sinh cường, người đã thọ thương đến thổ huyết...

Triển Bạch cũng cười nhẹ nói:

- Nhưng khí huyết trong người các hạ cũng đã loạn kinh mạch.

Cừ Như Hải thấy Triển Bạch nói trúng bí mật của lão bất giác động sát cơ lạnh lùng nói:

- Lão phu vốn định đấu đến khi phân thắng bại thì thôi, nhưng nếu tiểu ca nói vậy chắc phải có một người ngã gục mới thôi!

Dứt lời song chưởng lão to như bánh xe từ từ đẩy ra, không thấy kinh phong, chỉ thấy chưởng lão đi đến đâu lập tức nghe những tiếng nô lộp bộp nhỏ nhỏ đến đó.

Triển Bạch cũng vận đủ công lực vào song chưởng đẩy ra.

"Ầm" một tiếng kinh thiên động địa. Chờ khi cát bụi lắng xuống, miệng Triển Bạch lại ứa máu tươi nhưng chàng vẫn đứng vững.

Cừ Như Hải thân hình lão đảo một chút rồi cũng há miệng, máu tươi tuôn ra thành vòi.

Triển Bạch cử song chưởng lên, nói:

- Tiếp một chưởng nữa!

Sắc diện Cừ Như Hải đang giận dữ bỗng trở nên hòa hoãn, lão giơ ngón tay cái lên khen:

- Tiểu ca giỏi lắm!

Triển Bạch vốn tính chỉ phục nhu bất phục cương, thấy Tam Sát đã thọ thương dưới chưởng của mình hết hai người, cứ đà này có đánh nữa cũng chỉ lưỡng bại câu vong mà thôi.

Nghĩ lại phụ cừu giờ đã có người thay mình giải quyết, trong giang hồ còn gì đáng để mà tránh giành nữa!

Nghĩ đen dây chàng bỏ tay xuống nói.

- Tại hạ chịu thua!

Dứt lời quay người bỏ đi ngay trước sự ngỡ ngàng của cả phía bạn lẫn phía địch.

Cổ nén chân khí đang đảo lộn trong kinh mạch, chàng phi thân lên đầu tường, tung người biến mất trong đêm tối bỏ lại sau lưng tiếng kêu trở lại của Lôi Chấn Viễn cùng các thiếu nữ.

Chàng giở khinh công chạy thẳng ra Nam Kinh thành ngoại, vượt qua Nham Sơn Thập Nhị động. Không biết vô tình hay cố ý mà chàng trở về đúng nơi mà Thúy Thúy trợ giúp chàng luyện thành Thiên Phật tuyệt học.

Giữa tiếng thác âm âm quen thuộc, mắt chàng bất giác nhìn về phía tầng đá bằng phẳng, nơi mà Thúy Thúy trong suốt sáu mươi ngày dùng Thuận Âm Độ Dương đại pháp để trị thương cho chàng.

Bước tới tầng đá, không kèm được nữa, chàng ngã người lên tầng đá bất tỉnh.

Không biết bao lâu sau chàng bỗng nghe nhột nhột nơi mũi, hắt hơi liền mấy cái, choàng tỉnh dậy.

Mở mắt ra đã thấy vầng trăng đã khuất dưới ngọn núi, thì ra chàng đã bất tỉnh một đêm, giờ trời đã gần sáng rồi.

Nhìn lại thì thấy Thúy Thúy đang dùng một chiếc lông chim ngũ sắc ngoáy ngoáy vào mũi chàng.

Triển Bạch ngồi bật dậy:

- Ngươi...

Thúy Thúy mở một nụ cười tươi như hoa xuân nói:

- Bạch ca ca, hai ta đúng là một đôi phu phụ thần tiên. Thế sự như phù vân, vinh hoa phú quý chẳng qua chỉ là một làn khói thoảng qua ân oán tình cừu cũng chỉ là giấc mộng nam kha. Bạch ca ca, chúng ta hãy bỏ mặc hết giang hồ thị phi, tìm một nơi vắng vẻ hưởng thú an nhàn. Giờ thì Bạch ca ca không được nói không nữa rồi đó!

Triển Bạch nghe Thúy Thúy nói rất có lý, nhưng tự trong tiềm thức chàng vẫn cảm thấy còn có một việc gì đó mà mình chưa làm xong, chàng do dự một chút rồi nói:

- Ta...

Nhưng Thúy Thúy đã ngắt lời chàng:

- Bạch ca ca giờ đã báo xong phụ cừu, lại không được xen vào chuyện giang hồ, vậy còn gì nữa mà không chịu cùng muội tiêu dao thế ngoại...

Nàng dừng lại mỉm cười tinh quái:

- Hay là Bạch ca ca không đành lòng xa Mộ Dung tử muội cùng Kim Thái Phụng?

Triển Bạch đỏ mặt, ấp úng nói:

- Ta... ta với Mộ Dung Hồng đã có hôn ước...

Thúy Thúy mỉm cười nói:

- Ba người đó còn có phụ thù bên người, nhất thời không thể thoát ra để cùng Bạch ca ca tiêu dao thế ngoại. Giả như họ có thể bỏ qua phụ thù không báo, thoát li gia đình mà theo Bạch ca ca thì muội cũng không phản đối. Muội đã nghĩ thông suốt rồi, nếu cần thiết muội vẫn có thể chung sống với họ. Bạch ca ca đừng coi thường muội. Thúy Thúy này không phải là kẻ chỉ biết sống vì mình.